

werkvolk zitten, in het gras; doch vaak zat zij daar droomend, de geest elders, zonder iets te hooren van hetgeen daar werd gepraat.

En dan lachten de knechts:

— Ziet wilde Mele eens droomen. Polke moet haar weer iets liefs verteld hebben!...

Daartegen kwam zij altoos hevig op:

— Polke heeft me niets te vertellen!...

Soms ook kon zij uren achtereen doorwerken, zonder een woord te spreken, zonder een deuntje te neuriën; maar dan volgden plotseling oogenblikken van ongewone uitgelatenheid, zooals zij er, vroeger, zelden had...

Zoo naderde de herfst.

In het dorp vertelde men reeds dat zij met Polke „verkeerde” en „welweters” beweerden zelfs dat zij weldra met hem in 't huwelijk treden zou.

Te huis had men de loopende geruchten vernomen en haar gevraagd of het waar was.

Maar zij wilde er niet van hooren:

— Vrijen? trouwen? — Men mag tegenwoordig met niemand een woordje spreken of dat heet vrijen en trouwen!

Daarbij was het gebleven.

Doch wilde Mele was dezelfde niet meer.

't Was alsof er eene gansche omwenteling bij haar had plaats gegrepen. Zij zong niet meer; zij lachte weinig en 's middags of 's avonds verscheen zij nog hoogst zelden in den kring van het overige werkvolk.

Hare voorheen zoo rozige wangen verkleurden zichtbaar, hare oogen verloren hun gewonen gloed en een rimpeltje verscheen, droevig, op haar verbleekend voorhoofd. Men had gezegd dat zij leed....

In hare afwezigheid fluisterde men, geheimvol. En het fluisteren nam toe, toen men haar tweemaal met betraande oogen had ontmoet: — eens na een bezoek bij hare ouders, eene andere maal na een lang onderhoud met vrouw Vervliet.

Zij veranderde meer en meer....

Eindelijk was het voor niemand een geheim meer: het nieuws liep langs de straten: — Wilde Mele was zwanger.

De jongeren zeiden dat het jammer was, zoo'n geestig, prettig meisje, terwijl de ouderen, zeer ernstig, als orakeltaal, beweerden:

— Wat heb ik u gezegd? Ik wist het, jongen, ik wist het.... Wie met vuur speelt....

't Was waar.

Zij kon thans hare „fout” niet meer verbergen.

En, tot overmaat van onheil, kwam eene ruwe teleurstelling haar nog treffen.

De schrijnwerker, bij wien Polke werkte, had, in eene naburige gemeente, een aanzienlijk werkhuis overgenomen en Polke, met verhooging van dagloon, medegelokt.